

[Birthe Hansen]

skønnet lidt højt. Det kommende skatteprovenu var ikke fratrukket, ej heller var der taget højde for, at det statistisk viste sig, at langt over halvdelen af de godt 13.000 kvinder, der modtager laveste invalidepension, er i aldersklassen 40-60 år, hvorfor det anslåede beløb på 25 mill. kr. til øgede børnetilskud ved overgangen til mellemste invalidepension sandsynligvis også er for højt. Når også beløb ydes til nogle som supplement i henhold til bistandsloven, kan beløbet 280 mill. kr., som ordføreren for det konservative folkeparti dengang i maj nævnte, være lige så rigtigt.

Alligevel opererer socialministeren nu med disse 320 mill. kr. som sparet pr. år helt frem til 1986, og hvad siger det os så?

Jeg har tidligere i dag citeret noget af et svar, som socialministeren gav hr. Albertsen, nemlig at nu kunne der ikke koges mere suppe på den sag, og nu kommer fortsættelsen. Jeg citerer igen folketingets forhandlinger den 8. oktober 1982, sp. 427:

»Lad mig . . . for en ordens skyld sige, at denne regering og regeringspartierne ikke har skiftet holdning, vi mener stadig væk, at den mindste invalidepension skal afskaffes . . . «
 Ak ja, men hvornår, hr. socialminister? Nu hører jeg, at det vil ske formentlig i løbet af 1983, da der vil blive fremsat et lovforslag om en førtidspensionsreform. Jeg synes da, det er rart at få det at vide, men det havde været endnu rarere at kende dette forslag til bunds, for hvis det svarer til det, som socialdemokratiet har ladet nogle tanker flyde ud til offentligheden om, vil jeg sige, at så vil netop den gruppe, det her drejer sig om, nemlig modtagerne af laveste invalidepension, få det endnu ringere, end de har det i dag, og det vil sige ikke så lidt.

Besparelsen i regeringens hvidbog på 320 mill. kr. til i hvert fald udgangen af 1985 siger formentlig modtagerne af laveste invalidepension, hvornår den nuværende regering har planer om at bringe deres holdning om afskaffelse af laveste invalidepension ud i livet. Én eneste trøst i alt dette: denne regering kommer ikke til at sidde så længe.

Jeg forstår godt, hvis socialministeren og regeringen helst havde set dette beslutningsforslag forsvinde ud i den blå luft, men det er ikke altid, éns drømme går i opfyldelse. Hvad vælger så denne regering at gøre – og det må igen være under tyngden af den dår-

lige samvittighed? Jo såmænd, man vil forsøge at fjerne beslutningsforslaget ved en enkelt tekstanmærkning til finansloven i håb om, at beslutningsforslaget lider druknedøden i den generelle debat om finansloven.

Havde det ikke været ærligere – måske et ukendt ord i regeringens terminologi – at få konstateret, om der i dag, et halvt år efter, er et flertal mod beslutningsforslaget her i salen? Jeg forstår godt, at man er bange for at gøre det, idet kun tre af folketingets medlemmer har ønsket at svare på et brev, som SFs medlemmer af socialudvalget sendte til samtlige medlemmer af de partier, der i dag sidder i regeringen, og som den 25. maj stemte for afskaffelse af laveste invalidepension, et brev, hvori vi stillede disse medlemmer det spørgsmål, hvilken begrundelse de ville give for at have ændret deres holdning. Jeg gentager: kun tre, og jeg må have lov til at udlægge det sådan, at kun disse tre havde mod til at svare.

Jeg skal kun til slut for god ordens skyld nævne, at der findes intet fortilfælde, hvor en minister, som det af folketingets flertal er pålagt at fremsætte et lovforslag, ikke har fulgt dette pålæg. Selv om det måske ikke juridisk er forkert, er det i hvert fald blottet for moral at bære sig sådan ad. SF ønsker derfor at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget konstaterer, at socialministeren ikke agter at opfylde folketingets beslutning af 25. maj 1982 om at fremsætte et lovforslag vedrørende fjernelse af laveste invalidepension, udtaler folketinget sin mistillid til socialministeren

og går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Albertsen (S):

Vi har haft lejlighed til at drøfte denne sag et par gange tidligere her i folketingsalen, og jeg vil da gerne udtrykke en vis medlidenhed – jeg vil ikke sige sympati, for det er jo sådan et voldsomt ord at bruge i denne forbindelse – med de medlemmer, der nu i dag skal stå og sige det stik modsatte af, hvad de